

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1969/2016
26.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник у ревизијском поступку Небојша Миковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Николић, адвокат из ..., ради утврђивања права својине по основу стицања у ванбрачној заједници, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 907/15 од 25.12.2015. године, у седници одржаној 26.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 907/15 од 25.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 1700/12 од 19.02.2015. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено њено право својине на $\frac{1}{2}$ идеалних делова, по основу стицања у ванбрачној заједници са сада пок. ВВ бив. из ... на једнособном стану који се налази у ул. ... бр. ..., број зграде ..., приземље, посебни део ..., површине 42 м², уписан у ЛН бр. ... КО ..., на кат. парцели ... на име покојног ВВ, а на којем је за наследника проглашен овде тужени по правноснажном решењу Основног суда у Параћину О бр. 1436/12 од 17.12.2012. године, па се тужени обавезује да то право призна и трпи да се тужиле на основу ове пресуде упише као власник $\frac{1}{2}$ идеалних делова овог стана, као и да јој га преда у својину и државину. Ставом 2. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је власница по основу стицања у ванбрачној заједници са сада пок. ВВ, на $\frac{1}{2}$ конкретно означеним покретним стварима и да је тужени дужан да јој то право призна и преда јој исте у својину и државину. Ставом 3. изреке, је одбијен као неоснован преостали

део тужбеног захтева за утврђивањем права својине са $\frac{1}{2}$ делова на још неким покретним стварима. Ставом 4. изреке, тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова поступка исплати 126.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 907/15 од 25.12.2015. године, ставом 1. изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се према туженом утврди њено право својине на $\frac{1}{2}$ идеалних делова на наведеном једноособном стану површине 42 м², по основу стицања у ванбрачној заједници са пок. ВВ и да се тужени обавезе да јој ово право призна и да трпи да се тужиља по основу пресуде упише у катастар као власник $\frac{1}{2}$ идеалних делова наведеног стана, као и да јој га преда у својину и државину. Ставом 2. изреке, наведена првостепена пресуда је укинута у ставовима 2. и 4. изреке и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о њој одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Бавећи се оценом дозвољености ревизије, Врховни касациони суд налази да нема разлога да се о ревизији одлучује на основу члана 404. ЗПП јер је ревизија дозвољена због начина одлучивања, на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14).

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, отац туженог сада пок. ВВ, живео је са тужиљом у ванбрачној заједници од 1980. године до смрти ...2012. године. Спорни једноособни стан површине 42 м², уписан у ЛН бр. ... КО ..., добио је од Предузећа ОУР „...“ у саставу РО „...“ - ГГ, у којем је био запослен на основу одлуке радничког савета бр. ... од 19.04.1982. године и решења РО „...“ ГГ, бр. ... од 27.04.1982. године, којим му се додељује на коришћење једноособан стан површине 41,13 м². На основу овог решења сада пок. ВВ је као носилац станарског права, са надлежним СИЗ-ом закључио уговор о коришћењу овог стана површине 41,50 м², дана 25.05.1982. године, у којем нема назначених чланова његовог породичног домаћинства. Из изведених писмених доказа није утврђено да му је наведени стан додељен и за овде тужиљу. Сада пок. ВВ је као купац закључио и судски оверио уговор о продаји стана у друштвеној својини са продавцем „ДД“ ..., Пословна јединица ..., бр. ... од 27.12.1990. године, којим је уговорио отплату купопродајне цене наведеног стана у једнаким месечним ратама за период отплате 25,6 година, у ком уговору је као корисник овог стана наведена овде тужиља. Анексима наведеног уговора од

26.12.1990. године и од 22.04.1992. године, измењен је рок и начин отплате преостале купопродајне цене стана, на износ од 686.996,00 динара, коју је према потврди продавца од 09.06.1992. године, ВВ у целости измирио, односно обавезу по уговору о продаји и анексу уговора од 22.04.1992. године. Сада пок. ВВ је био у радном односу до 04.01.1991. године када је остварио право на превремену пензију, а тужила је у време исплате откупне цене наведеног стана 1992. године била запослена са месечним примањима од 6.826,83 динара, а право на пензију је остварила 01.01.2006. године. Утврђено је да је мајка туженог (ВВ супруга) умрла 1973. године - пре добијања предметног стана и да је тужени имао овлашћење за подизање пензије свог оца. Правноснажним решењем Основног суда у Параћину О 1436/12 од 17.12.2012. године за наследника на наведеном једнособном стану оглашен је овде тужени – син пок. ВВ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и закључио да она има право својине на $\frac{1}{2}$ идеалних делова наведеног једнособног стана откупљеног у току трајања ванбрачне заједнице са сада пок. ВВ, без обзира што нема право на откуп по одредбама Закона о становању јер је својим средствима учествовала у откупу овог стана, откупљеног у току трајања њихове ванбрачне заједнице. Како је овај стан стечен радом у току трајања ванбрачне заједнице и откупљен из заједничких новчаних средстава, првостепени суд је закључио да су испуњени услови из члана 191. став 1. Породичног закона и да наведени стан представља њихову заједничку имовину на коју се сходно примењују одредбе о имовини стеченој радом брачних другова, налазећи да је тужила зато сувласник са једнаким идеалним уделом.

Правилно је другостепени суд побијаном пресудом одбио тужбени захтев тужиле закључујући да стан откупљен у току ванбрачне заједнице од стране носиоца станарског права сада пок. ВВ коме је стан и додељен на коришћење, не представља заједнички стечену имовину, с обзиром да се на откуп стана не може применити правни режим који регулише имовинске односе ванбрачних партнера у смислу члана 191. став 1. Породичног закона.

Нису основани ревизијски наводи тужиле о погрешно примењеном материјалном праву, с обзиром да се у оваквом случају откупа стана (по нетржишним условима) како је то правилно закључио другостепени суд, не може применити правни режим који регулише имовинске односе ванбрачних партнера у смислу члана 191. Породичног закона јер ванбрачни партнер нема право својине на стану откупљеном у току ванбрачне заједнице, осим, изузетно, ако је ванбрачни супруг у молби за доделу стана, пријавио ванбрачну супругу као члана свог породичног домаћинства и по том основу стекао бодове који су утицали на доделу стана, што у конкретном случају није утврђено, а терет доказивања те чињенице је био на тужилиној страни у смислу члана 231. ЗПП.

Из изложених разлога, одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић